

Fragment del primer capítol
de *Licantropia*, de Carles Terès.

Edicions de 1984, 2013

CAPÍTOL I

Un llobater foraster

Mossèn Magí Camprubí i Selma va arribar a la Pobla de Llobosa en plena nit d'hivern de l'any 1759. Davant els murs de les primeres cases li donaren la benvinguda tres llops morts penjats d'unes estagues. El cerç glaçat gronxava els cossos rígids, que mostraven les dents en una darrera ganyota amenaçadora. Eren temps en què els llops campaven a pler per aquelles muntanyes poc poblades. Quan el fred era massa rigorós i escassejaven les preses, escamots afamats s'aventuraven per viles i masos a la recerca de qualsevol cosa viva o morta que els servís d'aliment. La creença popular els atorgava atributs humans com la maldat, la revenja o la por, així com una memòria indeleble que els permetia recordar les persones i els seus noms. Per això, a mode d'advertiment, es penjaven els animals abatuts a l'entrada de les poblacions.

Com sempre feia, mossèn Magí va demanar aixopluc per a ell i la somereta que l'acompanyava a la casa parroquial. La majordoma, una dona magra i pansida, li comunicà que s'havien endut mossèn Bernat, el rector, a Morella perquè havia agafat una sobtada i virulenta malaltia. S'havia despertat de la migdiada amarat de suor i delirant coses incomprensibles. En vistes que el metge del poble no es veia amb cor d'aplicar-li cap remei, van decidir de portar-lo al convent de sant Francesc, on estaria millor atès que en aquella rectoria miserable.

El missioner va acomodar-se en un minúscul recambro que hi havia entre la sala del foc i el corral que la seva fidel burreta compartiria amb l'ase del prevere. Estava acostumat a dormir en llocs precaris, i va agrair aquell racó arrecerat. La majordoma havia tingut la consideració de deixar-li l'escalfallits del rector. Entre això i la calor provinent de la llar i l'estable, s'adormí com un infant.

Ja corrien les hores menudes quan van despertar-lo uns claps estranys, com si hi hagués una canilla de gossos al carrer. Entremig s'hi barrejava alguna veu que cridava, reia, o potser plorava. Es llevà i mirà a través del finestró, però no pogué veure gran cosa. Al defora l'única llum que hi havia era la de la lluna velada pels núvols, reverberada sobre la neu que cobria la plaça. Li semblà que unes ombres s'esmunyien pel carrer Major, però no pogué determinar si es tractava de persones o de bèsties.

Després d'unes hores de mal dormir es llevà, com era el seu costum, abans de l'alba. Oficià missa en la foscor glaçada i solitària de la parròquia. Quan tornà a la rectoria, la majordoma li havia preparat un modestíssim refrigeri a base de sopes de farigola amb poc pa, sal escassa i sense rastre d'oli, però amb un nutritiu ou escaldat que alegrava l'igualida menja. Mentre escurava l'escudella, preguntà a la majordoma per l'enrenou nocturn, però ella li va contestar amb evasives i vaguetats. Li demanà també informació sobre l'objectiu del seu viatge, una família de bosquerols que habitaven a les muntanyes del terme. La pobra dona s'esverà una mica més i començà a mussitar que ella no en sabia res, d'aquella gent. No calia ser una llumenera per veure que mentia. Mossèn Camprubí insinuà que entrebancar la sagrada missió que l'havia dut fins allà podia esdevenir una greu ofensa a Nostre Senyor.

—Tan greu com un pecat mortal —va dir-li abaixant la veu.

Davant d'aquesta perspectiva, la serventa li revelà els detalls que necessitava.

—S'estan per la serra del Cepell i viuen de fer carbó, de vendre pells... i de tot lo que'ls manen los Torrent de Prats —en pronunciar aquest nom, se senyà amb aprensió.

Li explicà que eren dos homes, segurament germans, amb una dona i cinc criatures de diverses edats. Els pobletans solien atribuir-los qualsevol incident o contratemps amb el bestiar, tot i que mai no n'havien aconseguit cap prova.

—Són llobaters, com los seus senyors —afegí. I es tornà a persignar.

Llobaters. Feia temps que no sentia a parlar d'aital ofici. En aquell any convuls, qualificat per alguns com l'Any sense Rei, es rumorejava que l'home fort de Ferran VI, Ricard Wall, s'havia entestat a esborrar totes les pràctiques obscurantistes heretades de la dinastia dels Àustries. Fos com fos, pel que explicava la dona, els bosquerols mai no assistien a missa, ni se sabia que la canalla hagués estat batejada ni combregada. Tampoc quedava clar si la unió entre la dona i un dels germans havia estat beneïda pel sagrament del matrimoni. De fet, ni tan sols sabia si es tractava d'una parella o si la dona era compartida pels dos homes. Qualsevol dels supòsits representava un pecat gravíssim que calia esmenar sense dilació.

—Al temps que estem, los trobarà pel fum de les carboneres —li indicà.

Per continuar el seu camí, havia de fer provisió de queviures. Normalment l'abastien del poc que necessitava a les parròquies per on passava. A casa el vicari de la Pobla, però, no hi havia res de sobrer, per tant l'assistenta el va adreçar a cal batlle, que tenia un magatzem on es podia comprar o baratar menjar, teles i atuells diversos. Les visites dels botiguers ambulants eren molt espaiades, sobretot a l'hivern, i

era convenient —segons l'alcalde, que en treia el seu benefici— que el poble no estigués desproveït.

La vila semblava deserta, però la neu de la plaça de l'església estava plena de petjades. El va atendre l'alcaldessa, una dona malcarada que, a més, no va voler donar-li res si no ho pagava trinco-trinco. Mossèn Magí va haver de desprendre's, a contracor, d'alguna de les monedes que duia.

Mentre travessava el poble no es trobà ningú; només presències intuïdes rere els porticons. La neu enfangada, en canvi, denotava un gran trànsit de persones i animals. De fet, l'únic carrer rebregat semblava ser el que ell seguia. Els altres apareixien coberts d'un immaculat llençol blanc. En arribar al portal d'entrada es fixà que de les estaques hi penjaven només tres cordes esfilagarsades. Ni rastre dels llops.

Prengué el camí que baixava cap al barranc, entre corals i les cases dels pobletans més pobres. Travessà el pont de pedra que encetava la calçada de les Balmes del Miracle. El dia era rúfol, i un vent molest aixecava remolins de neu que li punxaven el rostre. Els núvols passaven a gran velocitat, sense temps de descarregar, i el sol feia brevíssimes aparicions. Al cap d'una hora de caminar, arribà al trencall que s'internava a la serra del Cepell.

Des que havia deixat la vila, els camins que havia seguit estaven estranyament fressats. En canvi, els que anaven quedant a banda i banda es mantenien sense petjades. Fins i tot quan va agafar la desviació que s'endinsava per la serra, la via principal en direcció a les Balmes era encara sense trepitjar. Seguí muntanya amunt a la recerca de les fumeroles que li havien d'indicar la posició dels bosquerols. La sendera progressava entre arbres silenciosos, roures de troncs negres i capçades despullades. La fidel somereta el seguia amb pas calmos i entenimentat. El missioner, en tants anys de trescar per indrets desolats, havia agafat el costum de resar mentre marxava. Res millor per foragitar la solitud. Algú que l'ob-

servés diria que les oracions anaven dirigides a l'animal, que bellugava la testa amunt i avall com assentint a les pregàries.

Va transcórrer una hora, i després una altra, i ni rastre dels carboners. Abatut, s'assegué per fer un mos. Mentre llescava una de les fogasses, va adonar-se que el bosc estava en silenci. El seu instint esmolat el previngué d'una presència amenaçadora. Deixà el pa a la sàrria i, sense soltar el ganivet, empunyà la llarga vara amb la mà lliure. La ruqueta seguia tranquil·la, furgant entre la neu per una mica de pastura. Aleshores el veié: era un llop que el sotjava arraulit sobre una roca, a contravent —per això la somera no l'havia percebut. Li agafà por. Si anava sol, no hi havia perill, però era probable que els seus companys estiguessin envoltant-lo. O que els avisés per a què vinguessin. Se sentí un xiulet molt prim, imperceptible en altres circumstàncies, i el llop s'esvaní. La burra aixecà el cap, les orelles dreçades en direcció al davant. Un home cobert amb una pellissa aparegué al revolt del camí. Era baixet i renegrit, i duia un bastó amb una mena de falçó a l'extrem.

—Déu vos guard —saludà el mossèn.